

Chapter - 12 - Speech for 11th June-2022- Contd.

சென்ற அத்தியாயத்தில் ஏன் நம்மால் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியவில்லை, நாம் ஆனந்தம் என்று நினைத்து அனுபவித்ததும் ஏன் பகுதியாகவே இருக்கிறது என்பதற்கான கேள்விகளை எழுப்பிய பகவான் இந்த அத்தியாயத்தில் அதற்கான பதிலை தர நினைக்கிறார். இன்று இந்த அத்தியாயத்தின் முதல் ஏழு பத்திகளிலிருந்து நான் புரிந்துக் கொண்டதை பகிர்ந்துக்கொள்கிறேன்.

நாம் பரிணாமத்தில் எந்த அளவு முன்னேறுகிறோமோ, அல்லது எந்த நிலையில் இருந்து ஒரு விஷயத்தை அணுகுகிறோமோ அந்த நிலைக்கேற்ற ஆனந்தம் நமக்கு கிடைக்கிறது, உயர்சித்ததை அதன் மூலம் எப்படி மேலே கொண்டு வரமுடியும், அதன் மேல் சித்தின் ஆற்றல் செயல்பட்டு எப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை தர முடியும் என்று கூறுகிறார். அதாவது upward movement உயர்சித்ததை நோக்கியே நம் பயணம், ஜடமாக, பழக்கத்தின் அடிப்படையில் ஒரு விஷயத்தைப் பார்ப்பதில் இருந்து உணர்வில் ஆராய்ந்து அல்லது அறிவில் ஆராய்ந்து அல்லது ஆன்மாவின் பார்வையில் பார்த்து என்று அடுத்த அடுத்த உயர்ந்த நிலைக்கு மனம் செல்லும் போது அதற்கேற்ற ஆனந்தம் வரும். அதுவே நம் வாழ்வில் ஆனந்தத்திற்கான பதில் என்கிறார்.

காரணம் ஒவ்வொருக்குள்ளும் இருக்கும் சித் சக்தி வெவ்வேறு விதமாக வெளிப்படத் தயாராக இருக்கிறது. அதை நம்மால் புரிந்துக் கொள்ள முடியாததால் அவை அனைத்தும் நமக்கு ஏற்றார் போல இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். அப்படி இல்லாத போது நம்முடைய கருத்தை அங்கே திணிக்க முற்படுகிறோம். அதை பிறர் ஏற்க மனம் இல்லாத போது அங்கே முரண்பாடு வருகிறது. மனக் கசப்பு வருகிறது. வெறுப்பு வருகிறது. இன்னும் ஆழமாகப் பார்த்தால் நாம் பகுத்தறிவு, பொதுப்புத்தி, logic-தர்க்கம், reasoning-காரண ஆய்வு , என்று இதற்கு முன் படித்த அத்தியாயங்களின் படி பார்த்தாலும் 99% நமக்கு என்ன லாபம் அல்லது நஷ்டம் என்னும் கண்ணோட்டத்திலேயே இருக்கும். எல்லா செயலுக்கான முடிவும் நாம் எதிர்பார்த்தபடி தான் இருக்க வேண்டும். வெற்றி என்னுடையதாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனே எல்லாவற்றையும் அணுகுவோம். குறிப்பாக நாம் நம்மைப் பற்றி கட்டமைத்துள்ள பிம்பம் உடைந்து விடக் கூடாது என்னும் பயம் பிரதானமாக இருக்கும். நான் அன்னை அன்பர், அந்தஸ்து, மரியாதை, பதவி, முக்கியத்துவம் என்று எது வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். காரணம் நம் ஆனந்தம் எல்லாம் இவற்றை ஒட்டியே இருக்கிறது

என்று ஒன்றை முடிவு செய்து விட்டே, அதை செயலுக்கு, பகுத்தறிவுக்கு, பொதுபுத்திக்கு உட்படுத்துகிறோம். அதுவே உயர்ந்த பட்ச அறிவு என்று நினைக்கிறோம். ஒரு இழப்பை, ஒரு பயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நம் மனதின் செயல்கள் எப்படி ஆனந்தத்தை கொண்டு வர முடியும் என்னும் அடிப்படையான விஷயம் கூட நமக்குத் தோன்றுவதில்லை. காரணம் நாம் ஆனந்தம் என்று நினைக்கும் விஷயங்கள் மேல் நமக்குள்ள பற்று. இந்த பகுத்தறிவு, விவாதம் செய்யும் மனம் சுத்தமாகாமல் நம்மால் அடுத்த நிலைக்கு செல்ல முடியாது. அது பற்றி சிந்திக்க முடியாது. நாம் மனத்தால் அறிந்த உயர்ந்ததை ஆன்மாவிற்கு உட்படுத்தி பகுத்தறிந்து பார்க்க முடியாது. இறைவனின் பிரதிநிதியுடன் நம்மால் ஒன்ற முடியாது. அது தரும் ஆனந்தத்திற்கான ஆன்மீக ஞானத்தை பெற முடியாது.

ஒரு இழப்பை பற்றிய பயமே கோபமாக வெறுப்பாக, துன்பமாக, சோகமாக வெளிப்படுகிறது. அல்லது இயலாமையைப் பற்றிய பயம் அனைத்தும் negative emotions-க்கு மாறி நிரந்தரமாக ஒரு impulsive person ஆக , படப்படப்பான person ஆக இருக்க வைக்கிறது. அது மேலும் மேலும் தவறான முடிவுகளை எடுக்க வைத்து மேலும் மேலும் துன்பத்திற்குள் தள்ளுகிறது. அதனால் தான் துன்பம், வலி, சோகம் என்று வரும் போது நம் உணர்வுகள், உணர்ச்சிகளை கவனி என்கிறார் கர்மயோகி. அப்போது தான் அதை பகுத்தறியும் மனத்தால் அதற்கு பொருத்தமான ஆன்மாவின் பண்புகளில் இணைக்க முடியும். அதன் மூலம் Being , நம் இருப்பு பெற விரும்பும் ஆனந்தத்தை பெற முடியும்.

உதாரணமாக, நாம் ஏதோ ஒரு எதிர்பாப்பு நடக்காமல் போய் வெறுப்பில் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அந்த உணர்வை உற்று கவனித்தால், நாம் அவசரப்படுவது தெரியும். அப்படியென்றால் அதற்கு மருந்து பொறுமை என்று மனமும் ஆன்மாவும் இணைந்தால் மட்டுமே புரிந்துக் கொள்ள முடியும். இப்போது அதை நாம் பொருத்திப் பார்த்து செயல்படும் தளத்திற்கு ஏற்ப நம் ஆனந்தம் கிடைக்கும். இங்கு பொறுமை என்பதே அன்னைக்காக என்று எடுக்கும் போது அது பக்தியாகவோ, இறை நம்பிக்கையாகவோ, சமர்ப்பணமாகவோ மாறி நிம்மதி தருகிறது. அல்லது அதே பொறுமையை, நம் திறமை, திறன், அறிவு ஆகியவற்றில் பொருத்திப் பார்க்கும் போது அது தன்னம்பிக்கையாக மாறி, படபடப்பை, ஏமாற்றத்தை குறைக்கிறது. அதையே அந்த செயலில் ஈடுபடும் அனைவரிலும் பொருத்தி பார்க்கும் போது அது நிதானமாக பிறர் நிலை பார்வை யாக மாறுகிறது. அந்த பொறுமையை நம் குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் பொருத்தி பார்க்கும் போது அது சுமுகமாக மாறுகிறது. அதே பொறுமையை ஆன்மாவில் பொருத்தி பார்க்கும் போது

அது அன்பாக மாறுகிறது. இவை எல்லாவற்றிலும் அந்தந்த நிலைக்கான ஆனந்தம் கிடைக்கிறது.

நாம் இது வரை பெற்ற எதுவும் நிரந்தரமான ஆனந்தம் இல்லை. அது தெரிந்தும் நம் மனம் அவற்றை, அல்லது ஒரு அனுபவத்தை, அது தந்த அறிவை அடிப்படையாக வைத்து பகுத்தறிவது என்பதே ஒரு முரண்பாடு.

வாழ்வில் அவ்வப்போது ஏற்படும் சிறு சலனங்கள் கூட ஒரு முரண்பாட்டால் வருவதே. நாம் செய்வதெல்லாம் என்னவென்றால் ஒரு சிறிய முரண்பாட்டை, ஒரு பெரிய முரண்பாட்டால் பகுத்தறிய முயல்கிறோம். அதாவது மேல் மனதை அகந்தையால் புரிந்து கொள்ள நினைக்கிறோம். அப்படி இல்லாமல், துன்பத்திற்கான அடிப்படைகளை ஆராய்ந்து அதை நம் ஆன்மாவுடன் reconcile செய்யும் போது, அது universal delight of existence என்று ஆகிறது. ஒரு சாதாரண மனிதனின் உணர்ச்சிகளுக்கும், கிளர்ச்சிகளுக்கும், இன்பம் என்று நினைப்பவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு ஆனந்த நிலையை அது தருகிறது .

நம் ஆனந்தம் என்பது நமக்கு பழக்கத்தின் காரணமாக வந்தது, சிறு விஷயங்களில் கூட நம்மை அறியாமல் அதுவே அடிப்படையாக இருக்கும். சிறு வயதில் என் தாய் திட்டுவது போன்றோ அடிப்பது போன்றோ வேறு யாரும் செய்திருக்க முடியாது என்னும் அளவிற்கு இருக்கும் .என்றாலும் சற்று நேரத்தில் மறந்து அவருடன் பேசுவேன், விளையாடுவேன். அதுவே என் அப்பா என்னை அடித்ததாக நினைவு இல்லை. ஆனால் அவர் பார்க்கும் ஒரு பார்வை எனக்குப் பிடிக்காது. ஏன் mark குறைவாக எடுத்தாய் என்று அவர் சாதாரணமாக கேட்ட கேள்வியை கூட ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தேன். உண்மையில் இரண்டுமே நான் முன்னேற வேண்டும் என்ற நோக்கில் நடந்தது தான். ஆனால் ஒன்றை நான் இன்பமாகவும், மற்றொன்றை துன்பமாகவும் எடுத்துக் கொண்டு என் வாழ்வை நானே துன்பமாக்கிக் கொண்டேன். அவரிடம் அடி வாங்கி இருந்தால் ஒருவரோடு, ஒரு மாதத்தில் போய் இருக்கும். என் ஆனந்தம் வேறெங்கோ இருப்பதாக நினைத்ததால், அடுத்த 10 வருடத்திற்கு குறைந்தது வடிவேலு சொல்வது போல பலரும் வெச்ச அடித்தார்கள். என் மனைவி ஒவ்வொரு முறை உடை வாங்கச் செல்லும் போதும் latest fashion , வித்தியாசமாக இருக்க வேண்டும், போகும் விழாவுக்கு ஏற்றாற்போல இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் விழாவிடிலிருந்து பெற வேண்டிய ஆனந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே, அனைத்தையும் திட்டமிட்டு, கடைக்கு செல்வாள். பொதுவாக கிளிப் பச்சை அவளுக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்.

என்னதான் ஏராளமான திட்டத்துடன் சென்றாலும், கடைசியில் கிளிப் பச்சை சம்பந்தமாக ஏதாவது ஒன்றை தான் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருப்பாள். வீட்டில் பீரோவை திறந்தாலே, பச்சை தான் அதிகமாக கண்ணில் படும். போட்டுக் கொள்ள நல்ல dress ஸே இல்லை என்று சொல்லுவாள். அதே போல, பல உணவகங்களில் வேலை பார்த்த அனுபவத்தில் இது போன்று பல பார்த்திருக்கிறேன். Menu card ஐ ஏராளமாக ஆராய்ந்து, பல விளக்கங்கள் கேட்டபின், கடைசியாக அவர்கள் order செய்வது tomato soup ஆகவோ sweet corn soup ஆகவோ தான் இருக்கும். உணவகம் வருவதன் நோக்கம் ஏதோ ஒரு ஆனந்தம் என்றாலும், அதன் அடிப்படையாக, ஏற்கனவே பெற்ற அனுபவமும் அதன் பின் உள்ள பழக்கங்களுமே அதை முடிவு செய்கிறது. நம் ஆனந்தத்திற்கான வரையறை நம் அபிப்ராயமே என்றாகிவிடுகிறது.

இது போன்ற பல சம்பவங்களை நினைத்துப் பார்த்தால் இன்பம், துன்பம் என்பவை நம் மனம் பெற்ற அனுபவம் என்பது விளங்கும். அதில் நமக்கு பிடித்தவற்றை ஏற்கிறோம். அவை ஆனந்தமாகத் தெரிகிறது. பிடிக்காதவை துன்பமாக தெரிகிறது.

ஆனால் வாழ்வில் உள்ள அனைத்து இன்பம் துன்பம் ஆகியவற்றிற்கு அடிப்படை ஆதாரமாக இருப்பது பிரம்மத்தின் ஆனந்தம் தான். வாழ்வின் மேற்பரப்பில், மனதின் மேற்பரப்பில் நாம் காணும் இன்பம், துன்பம், மற்றும் இன்னதென்றே தெரியாத புறம் தள்ளும் உணர்வுகள் எல்லாமே ஆழத்தில் உள்ள அந்த ஆனந்தமயமான அம்சத்தில் இருந்து வெளிப்பட்டு வரும் அலைகளே . இதை நம் புறவாழ்வில் வலி, துன்பம் என்றோ, மகிழ்ச்சி ஆனந்தம் என்றோ பார்க்கிறோம். அந்த ஒரே விஷயத்தை நாம் ஆனந்தமாகவும், வலியாகவும் பார்க்க முடியும். காரணம் எல்லாமே ஒரே பேரானந்தத்தில் இருந்து தான் வெளிப்படுகிறது. பிரம்மத்திற்கே எப்போது தெரிகிறது என்றால் அது சித்த பூர்வமாக இருக்கும் போது, சித் சக்தியை வெளிப்படுத்தும் போது தான் அது தெரிகிறது. நம்மளவில் அதைத் தான் consciousness பற்றி அதன் ஆற்றல் பற்றி conscious ஆக இருந்தால் அனைத்தும் ஆனந்தமாக தெரியும், நிரந்தரமாக அல்லது குறைந்த பட்சம் பத்து அல்லது இருபது ஆண்டுகள் அதன் மூலம் மேல் மனதிலாவது ஒரு ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியும்.

சென்ற கூடலில் அதற்கான உதாரணங்களாக சிலவற்றை கூறினேன். இன்னொரு உதாரணத்தை சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் 2015 சென்னை வெள்ளத்தால் எனக்கு வந்த நஷ்டம் பெரிய வலி. ஆனால் பிறகு அதனால் கர்மயோகியிடம் ஏற்பட்ட நெருக்கம் ஆனந்தம். இந்த தத்துவத்தின் விளக்கம்

வெள்ளம் வரும் போதே புரிந்திருந்தால் வலியை ஆனந்தமாக பார்த்திருப்பேன்.

ஜடப்பொருள்கள் என்று நாம் நினைப்பதையும் தாவரம், விலங்குகளும் அவை தன்னைப்பற்றிய conscious-ஓடு இருப்பதால் அவற்றிக்கான அந்த படைப்புக்கான ஆனந்தத்தை அவை பெற்றுக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. ஆனால் நாம் நம்முடைய ஆனந்தம் ஆன்மாவில் இருக்கிறது என்றால் - நம் உடல், உணர்வு, உணர்ச்சி, பிராணன், மனம் என்று அனைத்து பாகங்களும் அதிலிருந்து விடுபட்டு ஒரு மேம்போக்கான பழக்கத்தின் அடிப்படையில் நம் ஆனந்தத்தை முடிவு செய்ய ஆம்பித்து விட்டோம். அதுவும் நாம் முடிவு செய்வதல்ல. ஆனந்தம் இது தான் என்று சமுதாயம், குடும்பம், சூழல், சட்டம், கலாச்சாரம் சொல்வதை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டோம். சில காலம், அல்லது பல காலத்திற்கு பிறகு இவையெல்லாம் ஆனந்தம் இல்லை என்பதை உணர் ஆரம்பிக்கும் போது, ஒரு சுய உணர்வோடு கூடிய வாழ்க்கையை வாழ ஆரம்பிக்கிறோம். Retire ஆன பிறகு வரும் ஆன்மீக நாட்டம் அதற்கு ஒரு உதாரணம். சிலர் பக்தி, மோட்சம் என்று சென்று விடுகின்றனர். சிலர் ஞான மார்க்கமாக நடந்தவற்றின் காரணத்தை புரிந்துக் கொள்கின்றனர், அதன் பின் சுய உணர்வோடு கூடிய ஒரு வாழ்வை வாழ ஆரம்பிக்கின்றனர் (Self-expression என்று பகவான் குறிப்பிடுவதைத்தான் இப்படி குறிப்பிடுகிறேன்). இது வரை பார்த்த பாகுபாடு அத்தனையும், நம் உணர்வு, அறிவு நிலைகளில் மனத்தின் அபிப்ராயத்தை ஒட்டியே என்று புரிகிறது. அதாவது அந்த அபிப்ராயம் அனைத்தும் வந்து சேர்வது ஒரு புள்ளியில் மட்டுமே. எனக்கு இதனால் என்ன ஆனந்தம் கிடைக்கும் என்னும் மனப்பான்மையின் பல முகங்கள் தான் நம் அபிப்ராயங்கள். நடப்பவை அனைத்துமே ஆனந்தத்திற்குத் தான் என்பது புரியாமல் நாம் ஆனந்தம் என்று நினைக்கும் ஒன்றை பாதுகாக்கத்தான், பெறத் தான் நாம் வாழ்கிறோமோ, என்ற உணர்வே எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவி இருக்கிறது. முரண்பாடு, பிரிவினை வருவதெல்லாம் அதன் அடிப்படையில் தான். நம் ஆனந்தம் பறி போய் விடக்கூடாது என்பதன் வெளிப்பாடு தான் அது. உயர்ந்த ஆனந்தம் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் அதை நாம் ஏற்பதில் தயக்கம் இருக்கிறது.

உதாரணமாக சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு அன்பர் karmayogi .net-ல், இன்று கர்மயோகி தன் சேவைக்கு உங்களை அழைத்தால் எத்தனைப் பேர் உடனே ஓடி வருவீர்கள் என்று கேட்டார். அது வரை கர்மயோகிக்காக உயிரையும் கொடுப்பேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஒருவரும் வாய் திறக்கவில்லை. சிலர் எங்கே தங்களை கூப்பிட்டு விடுவாரோ என்று பயந்தார்கள். இவர்கள் எல்லாம் கர்மயோகியிடம் Life Divine class attend செய்து

ஆனந்தம் அடைந்தவர்களாக , ஆன்மாவை நேரில் கண்டவர்களாக சொல்லிக் கொண்டவர்கள், யோகத்தின் அடுத்த நிலைக்கு - சாதகர் என்னும் நிலைக்கு சென்று விட்டேன் என்று கூறியவர்கள். அப்படி கர்மயோகியுடன் இருப்பது தான் மிகப்பெரிய ஆனந்தம் என்று நினைத்தவர்கள் கூட, சொன்னவர்கள் கூட, அப்போது அவர்கள் நடத்தும் வாழ்வை, அது தரும் மகிழ்ச்சியை அவர்களால் விட முடியவில்லை. அதை தவிர வேறுதவிர நமக்கு ஆனந்தமாக தெரிவதில்லை. ஏறத்தாழ 20 ஆண்டுகள் ஹோட்டல்களில் வேலை செய்து வேலை கிடைக்காதபோது அன்னையிடம் வந்து ஒரு நல்ல ஓட்டலில் வேலை வாங்கி கொடுங்கள் என்றுதான் கேட்க முடிந்தது. ஆனால் கெமிகலில் தான் என் ஆனந்தம் இருக்கிறது என்று யார் எவ்வளவு விளக்கி சொல்லி இருந்தாலும் எனக்கு அப்போது புரிந்து இருக்காது. நாம் ஆனந்தம் என்று நினைக்கும் ஒன்றின் பிடி தான் நம்மை நடத்துகிறது அல்லது வேறு வார்த்தையில் இதைச் சொல்வதானால் நமக்கு இந்த வாழ்க்கை வாழ ஒரு பிடிப்பு இருப்பதே ஏதோ ஒரு ஆனந்தத்தை தேடித் தான். என்றாவது நாம் விரும்பும் ஆனந்தம் நமக்கு கிடைத்து விடும் என்று தான் நாம் ஓடிக் கொண்டு இருக்கிறோம். உயர்ந்த நிலையில் நம் இருப்பின் நோக்கமே அது தான் என்கிறார் பகவான். Delight is the cause of remaining in this existence என்கிறார். அதாவது ஒரு முழுமையின் பகுதியை நாம் உணர்ந்து இருக்கிறோம். நாம் தெரிந்துக் கொள்ள வேண்டியது மீதி பகுதியை அதாவது முழுமையை, ஆனந்தத்தின் முழுமையை அதை உணராததற்கு காரணம் - சத், சித் , ஆனந்தம் மூன்றும் ஒன்று தான் என்பதை நாம் உணரவில்லை.

அதனால் தான் நான் சில பழைய நிகழ்வுகளை கர்மயோகிக்கு எழுதி வருத்தப்படும்போது , அதற்காக வருந்த தேவை இல்லை, அவற்றை இகழ தேவை இல்லை - அன்னையிடம் கொண்டு வந்து விட்டது என்பதாலேயே அது அனந்தத்திற்கான பாதை என்று பதில் எழுதினார் அதாவது, சத் என்னும் பிரம்மம், சித் என்னும் சக்தியை உணராமல் - அதன் ஆற்றல் நம்மில் செயல்படுவதே ஆனந்தம் என்பதை உணராமல் - எதையோ ஆனந்தம் என்று நினைத்து அது கிடைக்கவில்லை என்று ஏமாறுகிறோம்.. அந்த ஆனந்தத்தை பெறுவது எப்படி என்பதற்கான தீர்வைத்தான் பகவான் இந்த அத்தியாயத்தில் தருகிறார். நமக்கு வலி, துன்பம் என்பதெல்லாம் நம்மிடம் - நமக்கு தேவையான சித் சக்தி, அதன் ஆற்றல் இல்லை என்பதையேக் காட்டுகிறது என்கிறார். சத் சித் ஆனந்தம் மூன்றும் ஒன்றே அல்லது ஒன்றின் மூன்று வடிவங்களே. ஒன்றில்லாமல் ஒன்றில்லை என்னும் போது இரண்டை விட்டு ஒன்றை மட்டும் தேடுவதால் எப்படி முழுமையான ஆனந்தம் கிடைக்கும் என்று கேட்கிறார். அப்படி கிடைக்காதவற்றை - எட்டா கனிகளை

- மாயை என்று கூறி விடுகிறோம். அவற்றை துறந்து அல்லது உதாசீனம் செய்து, புறம் தள்ளி ஆனந்தம் தேட நினைக்கிறோம்.

மாயை என்பதன் முழுமையை பார்த்தால், மாயை என்று நாம் நினைப்பவற்றை ஆராய்ந்தால் உண்மையில் அது ஞானம், மதிநுட்பம், திறமை போன்றவற்றை தந்து உயர்சித்திற்கு கொண்டு செல்ல வேண்டும். ஆனால் அது தந்திரம், மந்திரம், சூழ்ச்சி, கற்பனை போன்றவற்றை குறிக்கும் சொல்லாக மாறிவிட்டது. காரணம் நம்மால் முழுமையை பார்க்க முடியாத இடங்களை அப்படி கூறி விடுகிறோம். உலகமே மாயை என்று கூறுகிறோம். அது நிரந்தரமானது இல்லை என்று கூறுகிறோம். அதன் பின்னால் உள்ளது நம் அறியாமை. மனத்தைக் கடந்த உயர்ந்த நிலையில் பார்த்தால், அவை கற்பனையாகவோ, பொய்யாகவோ இல்லை என்பது தெரியும். அனைத்தும் ஏதோ ஒரு நோக்கத்துடனேயே பயணிப்பது தெரியும். தவறுகளாக, குறைபாடுகளாக மாயையாக, முரண்பாடாக, தெரிவது எல்லாமே நம்முடைய சித்தத்தில். Consciousness -இல் உள்ள குறைபாடுகளே என்பது புரியும்.

உலக வாழ்வின் இயக்கத்திற்கும், பரம் பொருளின் ஆனந்தத்திற்கு உள்ள தொடர்பை இதன் மூலம் விளக்குகிறார் பகவான். மனம் அறிவைப் பெற - உடலையும், உணர்வையும் உணர்ச்சிகளையும் நம்பி இருக்கிறது. அதே போல மனம் தான் அறிந்தவற்றை செயல்படுத்தவும் உணர்வையும், உடலையும் நம்பி இருக்கிறது. அதனால் தான் ஒன்றை பற்றிய அறிவு, தெளிவு இருந்தாலும் - உணர்வின் மூலமே பெரும்பாலும் செயல் படுகிறோம். ஆனால் மனம் ஒன்றின் முழுமையை உணரும் போது, அதாவது அது தனது பகுதியான நிலையை உணரும்போது, அதாவது- தன் சிறுமையை உணரும் போது, அது ஒரு பெரியதை நாடுகிறது. உதாரணமாக நம் இயலாமை, சிறுமையை, வரையறையை மனம் உணரும் போது, பிரார்த்தனை செய்கிறோம். ஏதோ நடக்கிறது ஆனந்தம் அடைகிறோம். மனம் உணர்வையோ, உடலையோ எதிர்பாராமல் ஆன்மாவை பார்த்ததால் வந்த பலன் அது. மனம் சித்தின் ஆற்றலை தொட்ட இடம் அது. தொடும் ஆழத்தின் அளவிற்கு ஏற்ப அதனால் வரும் ஆனந்தமும் அதிகமாக இருக்கிறது.

இங்கு ஆழம் என்பதை விளையாட்டுடன் ஒன்றி விடும் குழந்தை, கதாபாத்திரமாகவே மாறி விடும் நடிகன் ஆகியோர் பெரும் சந்தோஷத்துடன் ஒப்பிட்டு பார்த்தால், நாம் ஆன்மாவைத் தொடும் ஆழம் நமக்குத் புரியும். இது ஆன்மா தேடும் பிரம்ம நிலை என்பது புரியும். இறைவன் அவனின் லீலையோடு ஒன்றி விடுகிறான் என்பதற்கு

இணையானது இது. அதற்கு ஆனந்தம் தவிர வேறு என்ன காரணமாக இருக்க முடியும் என்று கேட்கிறார் பகவான். இதை நாம் அடிக்கடி சொற்பொழிவுகளில் கேட்கும் - He is the play, He is the player, He is the playground என்பதற்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். That is our real self என்கிறார். அதாவது மனம், உணர்வு, உடல் என்பதெல்லாம் ஆன்மாவின் மற்றொரு அம்சமே, அதன் வெளிப்பாடே, அவை அனைத்தும் இருக்குமிடம் ஒன்றே. இயங்குவது ஒரே விஷயத்திற்காகவே. அது ஆனந்தத்திற்காகவே. இந்த உண்மையின் ஒரு அம்சத்தை மட்டும் ஏற்கும் போது, - அது துன்பமோ இன்பமோ - பெரிய உண்மையின் ஒரு சிறு பகுதியை மட்டுமே பார்க்கிறோம். அதாவது பிரபஞ்சத்துடன் அல்லது வாழ்வுடன் நாம் ஏற்படுத்தும் தொடர்புகளை மனமானது எந்த உணர்வை, அல்லது உணர்ச்சியை கொண்டு ஏற்கிறதோ அந்த அளவிற்கு அது இன்பம், துன்பம் என்று கிடைக்கிறது.

மனம் என்பது பெரும்பாலான நேரங்களில் impulsive -ஆக imperfect response - களைத்தான் தருகிறது. இதை எப்படி மாற்ற முடியும் என்றால், நிதானம் என்னும் ஆன்மாவின் பண்போடு நாம் வாழ்வை, பிரபஞ்சத்தை அணுகும் போது தான். ஏதோ ஒரு விதத்தில் நம்முள் உள்ள இறைவனைப் பற்றி அறிந்து அதனோடு தொடர்பு கொள்ளும் போது தான் இதை மாற்றி ஆனந்தம் எதிர்பார்க்கும் response -ஐ நம்மால் தர முடியும். நம்முள் உள்ள இறைவனுடன் நம் தொடர்பை வலுப்படுத்திக் கொள்ளும் போது ஒரு முழுமையான, பூரண ஆனந்தத்தை நம்மால் உணர முடியும். இதை all Conscious, all Bliss என்று கூறுகிறார் பகவான். அது தான் நம் மேலோட்டமான மனநிலைக்கு பக்கபலமாக இருந்து தனது உதவியை இடைவிடாது வழங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. இல்லையென்றால் நாம் வாழ்க்கையின் பிரச்சினைகளில் காணாமல் போய் இருப்போம். அந்த தொடர்பு தான் மனதுக்கு தைரியத்தையும், உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறது. அதனால் எவ்வளவு துன்பம் வந்தாலும், துவண்டு போனாலும் மீண்டும் நாம் எழுகிறோம். புற வாழ்வில் நமக்கு ஏற்படும் அத்தனை அனுபவங்களையும் நம் உள்ளே நாம் எப்படி இருக்கிறோம் என்பதை பொறுத்தே இருக்கிறது என்பதை அது புரிந்துக் கொள்கிறது. அதை சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. லாபமாக பார்க்கிறது. நல்லது கெட்டது என்னும் அனைத்து அனுபவங்களையும் அது புத்திக் கொள்முதல் எனும் அளவில் எடுத்துக் கொள்கிறது. அனைத்து அனுபவங்களையும் ஒரு புதிய ஞானத்திற்கு, ஒரு புதிய சிருஷ்டிக்கு தேவையான அனுபவங்களாக ஏற்றுக் கொள்கிறது. அதே தவறை மீண்டும் செய்வதை தடுக்கிறது. அதே

மாதிரி செயலின் மூலம் மீண்டும் துன்பம் வராமல் பார்த்துக் கொள்கிறது. பின் அவை அனைத்தும் உள் ஆழங்களில் பாகுபாடு பார்க்கப்பட்டு நம் குறையை வெளிப்படுத்தி நாம் பெற வேண்டியதை சுட்டிக் காட்டுகிறது. அவையெல்லாம் திறமையாக, வலிமையாக, பண்பாக, ஞானமாக, உயர் சித்தத்திற்கான தூண்டுதலாக திருவுருமாற்றம் செய்யப்பட்டு வாழ்வில் வெளிப்படுகிறது. இந்த மாற்றங்களே நம் ஆனந்தத்திற்கு காரணமாகிறது.

நம் மனம் Surface -இல் மேலே இருப்பதால், உள் ஆழங்களை கவனிக்கும் திறமையை பெறவில்லை. அதனால் மேல் மனதிற்கு இவையெல்லாம் நடைபெறும் வரை புதிராக, துன்பமாக இருக்கிறது. ஆனால் அது எப்படி ஏற்படுகிறது என்பதை நாம் கவனிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு துன்பமும் உள்ளே எங்கோ process செய்யப்பட்டு பாடமாக வருகிறது. விழிப்புணர்வாக ஆக வருகிறது. விவேகமாக வருகிறது.

நான் என் வாழ்வில் அடிபட்ட இடங்களை கவனித்து, அதிலிருந்து வந்த புத்தியை கவனித்தால், பெற்ற தண்டனைகளை, அதன் பின் உள்ள பொருளைக் கவனித்தால், என் வாழ்வில் life response-களுக்கு பின்னால் இருந்த செயல்களை கவனித்தால் அவை அனைத்தும் என்னை திருத்தி பண்புள்ளவனாக மாற்றவே வந்தது என்பது புரிகிறது. பரிணாமத்தில் வளரவே வருகிறது. அனைத்தும் நம்முளேயே நடக்கிறது. அதாவது நாமே விளையாட்டு, நாமே விளையாடும் இடம், நாமே விளையாடுபவர்கள். அது தெரியாமல் அனைத்தையும் நாம் வெளியே தேடுகிறோம். கஷ்டப்பட்டு முன்னுக்கு வந்தான் என்று கூறுகிறோம். பல துன்பங்களுக்குப் பிறகு ஒரு விடிவு காலம் பிறந்து இருக்கிறது என்று கூறுகிறோம். அதாவது ஒவ்வொரு நிகழ்வும் நமக்கு ஞானமாகிறது. அடுத்த கட்ட முன்னேற்றத்தை தரும் ஞானமாகிறது. அது அடுத்த நிலை ஆனந்தத்தைத் தருகிறது. இவற்றையெல்லாம் நாம் அலசிப்பார்ப்பதில்லை. உள்ளே போக நினைப்பதில்லை. வெளியே பேச்சில், பெருமைகளை பேசும் போது வரும். ஆனால் அதை நாமே கவனிக்க மாட்டோம். அவற்றையெல்லாம் உள்ளே போய்ப் பார்த்தால் அந்த துன்பம், வலி, முரண்பாடுகள் தான் இன்றைய ஆனந்தத்தை தந்துக் கொண்டு இருக்கிறது என்பது தெரியும். குறைந்த பட்சம், அன்னையோ, ஆன்மாவோ, இறைவனின் பிரதிநிதியாக நாம் யாரை நினைக்கிறோமோ, அவை பிரச்சினைகள் நம் கை மீறி போகாமல் உதவிக் கொண்டு இருப்பதை காணலாம்.

பொதுவாக பல மதங்களும் - ஆண்டவன் தாங்க முடியாத துன்பத்தை யாருக்கும் தருவதில்லை" என்று சொல்வதற்கு காரணம் இது தான்.

இவற்றையெல்லாம் – Pleasure - pain - indifference என்னும் இன்பம், துன்பம், உதாசீனம் அல்லது பொருட்படுத்தாமை என்னும் மூன்று vibration-கள் மூலம் நாம் நம்மை அறியாமலேயே புரிந்துக் கொள்ள முயல்கிறோம் என்கிறார்.

Indifference-க்கான நடைமுறை விளக்கத்தை கர்மயோகி பாராமுகம், அலட்சியம், முரட்டுத்தனம், நேர்மையின்மை என்று எப்படி falsehood க்குள் செல்கிறது, தான் விரும்பும் ஆனந்தம் இல்லையென்றால், அது எப்படி falsehood ஆக மாறுகிறது என்பது பற்றி விளக்கியிருக்கிறார். அது பற்றி அடுத்த கூடலில் கூறுகிறேன். இதன் சாரம் என்னவென்றால் அப்படி நாம் பிரித்துப் பார்த்து தான் ஒன்றை புரிந்துக் கொண்டு, திருவுருமாறி ஆனந்தமடைய வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பது தான். இப்போது நமக்குப் புரிய வேண்டியது - இவை அவசியமான நிலைகள் இல்லை. பரிணாம வளர்ச்சியில் ஏற்படும் ஒரு இடைப்பட்ட நிலையே. இந்த நிலைகளை நாம் கடக்க முடியும். கூட்டில் இருந்து கிழித்துக்கொண்டு வரும் பட்டுப்பூச்சி போல அதன் வலிகளை அனுபவித்து கொண்டு வராமல் திருஉருமாற்றத்தின் வலிகளை அனுபவிக்காமல் இந்த நிலைகளை நாம் கடக்க முடியும். முன்பு சொன்னது போல நாம் இன்பம், துன்பம் என்று உணர்வது அத்தனையும் ஒரு பழக்கத்தின் அடிப்படையில் தான். சிலவற்றை இன்பமாக உணர்கிறோம். சிலவற்றை துன்பமாக உணர்கிறோம். இரண்டுக்கும் பின்னால் இருப்பது ஒரு அனுபவம். அதனால் வந்த ஒரு அபிப்பிராயம். அதனால் வந்த ஒரு பழக்கம். அதே போல அதற்கு எதிரான பழக்கத்தையும் நம்மால் கொண்டு வர முடியும். எது ஆனந்தம் என்பது பற்றிய நம் அபிப்பிராயத்தை மாற்றி அமைக்க முடியும் என்கிறார் .

இதன் தொடர்ச்சியை அடுத்த கூடலில் பேசலாம்